

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1962

Dosar nr.12425/2/2010

Ședința publică de la 16 aprilie 2014

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

La data de 4 aprilie 2014, s-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția de Soluționare a Contestațiilor împotriva sentinței nr. .X. din 4 decembrie 2012 a Curții de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 9 aprilie 2014 și respectiv, 16 aprilie 2014, când a hotărât următoarele:

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față:

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Procedura în fața primei instanțe

Prin contestația formulată la data de 04.03.2010, pe rolul Curții de Apel București, reclamanta S.C. .X.S.A. a solicitat, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea în parte a deciziei de impunere nr. .X./30.01.2010 emisă de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, în ceea ce privește suma de .X.lei, reprezentând:

- .X.lei taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar;
- .X.lei accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar;
- .X.lei taxa pe valoarea adăugată aferentă alocațiilor bugetare pe anul 2005;
- .X.lei accesorii calculate pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă alocațiilor bugetare.

Prin decizia nr. 208/27.07.2010, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a desființat decizia de impunere cu privire la suma de .X.lei, reprezentând:

- .X.lei - taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar
- .X.lei - majorări/penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la o nouă verificare pe aceeași perioadă și același tip de taxă ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță, precum și de cele precizate motivarea deciziei.

Prin aceeași decizie a fost respinsă contestația în ceea ce privește suma de .X.lei, reprezentând :

- .X.lei -taxa pe valoarea adăugată;
- .X.lei - majorări/penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată,

-.X.lei - taxa pe valoarea adăugată aferentă alocațiilor bugetare pe anul 2005;

-.X.lei - majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată aferentă alocațiilor bugetare pe anul 2005.

Ulterior soluționării contestației, prin cererea formulată la data de 17.12.2010, reclamanta a solicitat anularea în parte a deciziei nr. 208/27.07.2010, precum și a deciziei de impunere, cu privire la suma de .X.lei.

În motivare, reclamanta a arătat, cu privire la primul punct din decizie, că a dedus în mod corect TVA în cuantum de .X.lei, întrucât facturile au fost emise în mod legal de Primăria .X., însă organele fiscale au interpretat în mod greșit contractul de concesiune, deoarece s-au bazat pe raportul dintre valoarea clădirilor și valoarea contabilă a celorlalte mijloace fixe concesionate (instalații, rețele, etc.) și nu pe voința părților contractante.

Referitor la pct. 2 din decizie, reclamanta a arătat că facturile legal emise în baza contractelor încheiate fac să se presupună că serviciile au fost prestate.

Cu privire la suma de .X.lei TVA colectată, aferentă lunii iulie 2007, a arătat că, potrivit procesului verbal de recepție și situația de lucrări anexate, S.C. .X.a executat lucrări de reparații la rețelele de termoficare, prin înlocuirea țevilor uzate ce alimentează blocurile S20, S24, S26, înlocuiri conducte, plăci de inox la schimbătoare de căldura (Anexa 1917 din RIF) și nu reprezintă lucrări de reparații aferente unui bun imobil la care se aplică prevederile art. 160 alin.(2) litera c) din Codul fiscal, cum greșit au apreciat organele fiscale.

În acest sens, reclamanta a invocat prevederile art.2 din OMFP 155/31.07.2007 privind aplicarea măsurilor de simplificare, arătând că potrivit acestor dispoziții legale, doar reparațiile unui bun imobil sunt supuse măsurilor de simplificare și nu cele ale unor rețele termice, care sunt în fapt construcții speciale - țevi de dimensiuni diferite - neputând fi asimilate unui bun imobil.

Cu privire la pct. 6 din decizie, reclamanta a opinat că documente care fac dovada că operațiunea este taxabilă, având astfel drept de deducere a TVA, sunt contractele și facturile fiscale, toate elementele pe care le conțin având scopul de a atesta sub semnătura persoanelor care au întocmit, virat și aprobat documentele respective, că operațiunea a fost efectuată.

Referitor la TVA aferentă alocațiilor bugetare, reclamanta a menționat că suma TVA dedusă în anul 2005 din alocațiile bugetare de .X.lei a fost utilizată integral pentru plățile aferente aceluiași obiectiv de investiții, potrivit prevederilor OMFP 1952/2005.

La cererea reclamantei, în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize contabile.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința nr. .X. din 4 decembrie 2012, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X.S.A., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, a anulat pct. 2 din decizia nr.208/27.07.2010 și a anulat în parte decizia de impunere nr..X./30.01.2010, în ce privește suma de .X.lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

În ceea ce privește aspectele consemnate la pct. 1 din decizia nr. 208/27.07.2010, autoritatea pârâtă a apreciat că prin contractul încheiat cu Primăria Râmnicu Vâlcea au fost concesionate clădiri și instalații, iar nu un serviciu public.

În optica instanței de fond, pârâta face abstracție de voința părților, clar exprimată la art. 1 din contract, unde se prevede că obiectul convenției constă în

concesionarea activității de producere, transport și distribuție a energiei tehnice și a apei calde de consum în zona aferentă unor puncte termice expres menționate.

În raport cu cele convenite de părți, organele fiscale au interpretat în mod greșit clauzele contractuale, neținând seama de specificul serviciului public concesionat, în condițiile în care, producerea, transportul și livrarea agentului termic și a apei calde nu se pot face fără utilizarea clădirilor și utilajelor speciale.

Prin urmare, folosința clădirilor și instalațiilor menționate în contractul de concesiune este strict necesar realizării serviciului public concesionat, fiind în consecință accesorie activității de producere, transport și livrarea agentului termic.

La baza acestei argumentații, instanța de fond a avut în vedere și concluziile exprimate la pct. 2 din raportul de expertiză contabilă, în sensul că serviciilor facturate pe baza contractului de concesiune li se aplică regimul de taxare a TVA pentru întreaga valoare a redevenței.

Referitor la TVA aferentă contractelor de mandat încheiate de reclamantă, instanța de fond a reținut că organelor fiscale le-au fost prezentate contractele în cauză, facturile emise în baza acestora, precum și contractele de credit încheiate de reclamantă cu instituții bancare. Din coroborarea acestor elemente, rezultă că există suficiente elemente care conduc la concluzia că reclamanta a achitat servicii efectiv prestate, câtă vreme contractele de mandat aveau ca obiect tocmai efectuarea de către mandatar a serviciilor în vederea încheierii unor contracte de credit.

În atare situație, pretenția organelor fiscale ca reclamanta să facă și alte dovezi, în afara celor deja prezentate, pentru a proba realitatea operațiunilor taxabile, este excesivă, în condițiile în care, organele fiscale aveau posibilitatea efectuării unui control în evidențele contabile ale mandatarului, în cazul în care aveau nelămuriri în legătură cu realitatea serviciilor prestate. Or, în lipsa unui atare demers, instanța de fond a apreciat că nu se poate imputa reclamantei faptul că nu a adus dovezi care nu se aflau în evidențele proprii.

Cu privire la pct. 3 din decizie, s-a reținut că obiectul lucrărilor facturate a fost "înlocuire canal termic țeava preizolată la blocurile S20, S24, S26".

Organele fiscale au încadrat aceste lucrări în subdiviziunea 45 din anexa la Ordinul nr. INS nr. 601/2002, însă prevederile de la pct. 4533, avute în vedere de pârâtă, se referă la instalații tehnico-sanitare, care nu pot fi confundate cu conductele aferente căilor de transport a energiei termice, care au regim special și la care se racordează instalațiile sanitare de uz casnic avute în vedere de clasificarea 4533.

Prin urmare, instanța de fond a constatat că pârâta a apreciat în mod greșit că reclamanta trebuia să aplice măsurile de simplificare.

În ce privește TVA aferent contractului de prestări servicii, organul fiscal a apreciat că reclamanta nu a făcut dovada serviciilor de publicitate pe care le-a facturat partenerul său contractual.

Instanța a reținut că pârâta a considerat că serviciile prestate sunt fictive, însă nu a efectuat un control în evidențele contabile ale firmei co-contractante pentru a verifica realitatea serviciilor prestate. În atare situație, nu se poate imputa reclamantei faptul că nu și-a onorat obligațiile contractuale, în condițiile în care facturile legal emise, coroborate cu clauzele contractuale, fac că se prezume realitatea operațiunilor, iar organele fiscale nu au efectuat demersuri prin care să răstoarne această prezumție.

Referitor la TVA aferentă alocațiilor bugetare, instanța de fond a avut în vedere concluziile exprimate în raportul de expertiză din care reiese că valoarea acestei taxe a fost evidențiată în contabilitatea reclamantei în cursul anului 2005,

fiind utilizată în același an pentru plata lucrărilor de modernizare a sistemului de producere, transport și distribuție căldură, fapt ce reiese din împrejurarea că sumele plătite furnizorilor depășesc valoarea subvenției încasate de reclamantă de la bugetul de stat.

3. Recursul pârâtei

Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat recurs împotriva sentinței menționate, solicitând modificarea ei, în sensul respingerii acțiunii reclamantei, ca nefondată, pentru motive pe care le-a încadrat în prevederile art. 304 pct. 9 și 304¹ Cod procedură civilă.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, aferentă redevenței facturate de Primăria Municipiului .X. în baza contractului de concesiune nr. .X./16 mai 2002 și a actelor adiționale acestuia, recurenta - pârâtă a arătat că instanța de fond a reținut eronat situația de fapt și a făcut aplicarea greșită a legii, susținând că obiectul contractului, se încadrează în prevederile art. 2 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 219/1998, privind regimul concesiunilor, constă în concesiunea de rețelele de transport și de distribuție a energiei electrice și termice.

În opinia sa, această concesiune implică predarea de mijloace fixe către concesionar, în schimbul unei redevențe reprezentând contravaloarea folosinței clădirilor, instalațiilor și rețelei de distribuție, în sensul art. 7 pct. 28 lit. d) din Codul fiscal Operațiunea este scutită de taxa pe valoarea adăugată, fiind impozabilă doar prin opțiune, dar cum reclamanta nu a depus o notificare în acest sens, nu are drept de deducere a TVA.

Cu privire la TVA aferentă contractelor de mandat, recurenta - pârâtă a arătat că instanța de fond a reținut greșit existența dovezilor din care să rezulte că realitatea prestării serviciilor de către mandatar și necesitatea lor pentru desfășurarea operațiunilor taxabile, conform art. 145 alin. (2) lit. a și alin. (3) din Codul fiscal și pct. 45 alin. (4) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

Referitor la colectarea TVA în cuantum de .X. lei, aferentă facturii fiscale emise de S.C. .X.S.R.L., recurenta - pârâtă a arătat că instanța a făcut o încadrare greșită a lucrărilor, care în realitate se regăsesc la Secțiunea F "Construcții", Diviziunea 45 din anexa Ordinului președintelui Institutului Național de Statistică nr.X/2002, privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN, pentru care se aplică măsurile de simplificare, conform art.160 alin.2 lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la TVA în sumă de .X.lei, aferentă serviciilor de publicitate ce au făcut obiectul contractului de prestări servicii nr. X/25 februarie 2008, încheiat cu S.C. .X.S.R.L., recurenta - pârâtă a invocat, de asemenea, lipsa probelor pentru prestarea efectivă a serviciilor, care justifică refuzul deducerii taxei.

În fine, recurenta - pârâtă a arătat că hotărârea este nelegală și din punctul de vedere al acordării dreptului de deducere pentru TVA în sumă de .X.lei, cu accesorii în sumă de .X.lei aferente investițiilor efectuate din alocații bugetare, pentru că instanța de fond reținut doar concluziile raportului de expertiză, fără o analiză efectivă a situației de fapt și a cadrului normativ trasat prin HG 26/2005 privind repartizarea pe unități administrativ-teritoriale a sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru re tehnologizarea, modernizarea și dezvoltarea sistemelor centralizate de producere și distribuție a energiei termice și pct.3.2 din OMFP nr. 1952/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea execuției bugetare a anului 2005.

4. Apărările intimătei

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata - reclamantă a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, răspunzând fiecăreia dintre criticile formulate de recurenta – pârâtă, cu referire la probele administrate în cauză și la prevederile legale aplicabile.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând cauza prin prisma motivelor formulate de recurenta – pârâtă și a prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat numai în limitele și pentru argumentele ce vor fi expuse în cele ce urmează.

Intimata – reclamantă a investit instanța de contencios administrativ și fiscal, pe calea prevăzută în art. 218 alin. (2) Codul de procedură fiscală, cu o acțiune prin care a solicitat anularea parțială a deciziei de impunere nr. .X./30 ianuarie 2010, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili în baza raportului de inspecție fiscală nr. .X./29 ianuarie 2010, și a pct. 2 din Decizia de soluționare a contestației administrative nr. 208/27 iulie 2010, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Soluția primei instanțe, de admitere în totalitate a acțiunii și anulare a actelor administrative fiscale pentru suma de .X.lei, compusă din TVA și accesorii, este doar parțial împărțită de instanța de control judiciar.

Întrucât în dezvoltarea motivului de recurs întemeiat pe prevederile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, recurenta – pârâtă și-a structurat argumentele corespunzător categoriilor de debite stabilite prin actele administrative contestate, în contextul cercetării recursului, Înalta Curte va puncta propriile concluzii pentru fiecare dintre sumele în dispută.

Cu privire la TVA aferentă concesiunii

Contractul de concesiune nr. .X./16 mai 2002 a fost încheiat între Consiliul Local al Municipiului .X. și S.C. .X.S.A. .X. în baza prevederilor Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor și ale H.G. nr. 216/1999, pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 219/1998 (acte normative în vigoare la data încheierii contractului), obiectul fiind clar prevăzut în art. 1: concesiunea activității de producere, transport și distribuție a energiei termice și apei calde de consum în zona punctelor termice specificate, în schimbul unei redevențe, în care este inclusă și TVA, conform art. 5 din contract.

Este adevărat că, în scopul realizării obiectului contractului, concedentul a încredințat concesionarului folosința clădirilor, a instalațiilor și a rețelei de distribuție precizate în anexa nr. 1, dar din înscrisurile depuse la dosar și din interpretarea sistematică a clauzelor contractului nu rezultă că suma stabilită cu titlu de redevență cuprinde și o chirie reprezentând prețul folosinței clădirilor, așa cum susține autoritatea fiscală.

Dimpotrivă, prin adresa nr. .X./12.11.2009 (fila 168, dosar fond), Primăria Municipiului .X. – Direcția Evidență Patrimoniu, Cadastru și Servicii Publice a precizat că prin contractul nr. .X./16 mai 2002 a fost concesiionat doar serviciul public de producție, transport și distribuție a energiei termice și a apei calde de consum, fără a închiria puncte termice, operațiune care ar fi atras aplicarea prevederilor art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, referitoare la opțiunea de taxare din TVA.

Art. 1 din Legea nr. 219/1998 face o distincție netă între concesiunea de activități și servicii publice de interes național sau local, în schimbul unei redevențe (lit. a) și concesiunea de bunuri proprietate publică ori privată a statului sau a

unităților administrativ – teritoriale (lit. c), motiv pentru care Înalta Curte constată că argumentele autorității fiscale sunt lipsite de fundament.

Cu privire la TVA aferentă contractelor de mandat

Cu o motivare sumară, prima instanță a reținut că înscrisurile prezentate autorității fiscale – contractele, facturile emise în baza lor, precum și contractele de credit încheiate de reclamantă cu instituții bancare - oferă suficiente elemente în sensul că reclamanta a achitat servicii efectiv prestate.

Instanța de control judiciar constată însă că, sub acest aspect, criticile recurente sunt întemeiate, pentru că, deși contractele de mandat aveau ca obiect efectuarea, de către mandatarul Cogen Romania, a unor demersuri în vederea încheierii unor contracte de credit pentru asigurarea finanțării activității intimitei reclamante, realitatea prestării serviciilor nu a fost probată prin încheierea unui contract de împrumut în care împrumutatul să fie reprezentat prin mandatar sau prin alte documente justificative ale demersurilor efectuate de acesta în scopul operațiunilor taxabile ale intimitei – reclamante, care să răspundă exigențelor art. 145 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal și pct. 45 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

Cu privire la TVA în sumă de .X. lei, aferentă unor lucrări de înlocuire canal termic

Potrivit art.2 din OMFP nr. 155/2007 privind aplicarea măsurilor de simplificare pentru lucrările de construcții-montaj prevăzute la art.160 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) Se aplică măsurile de simplificare prevăzute la art.160 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, pentru lucrările stipulate la secțiunea F "Construcții", diviziunea 45 din anexa la Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 601/2002 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională - CAEN, cu respectarea condițiilor impuse și ținându-se seama de excluderile prevăzute în cadrul grupelor și claselor acestei diviziuni.

(2) Lucrările de reparații, transformare și modernizare a unui bun imobil vor fi supuse măsurilor de simplificare în măsura în care acestea sunt cuprinse în prevederile de la alin. (1)."

Din conținutul Ordinului președintelui Institutului Național de Statistică nr. X/2002, privind actualizarea clasificării activităților din economia națională, rezultă că litera F cuprinde o gamă largă de construcții generale și speciale și lucrări de instalații pentru clădiri și finisaje ale clădirilor – lucrări noi, reparații, completări și modificări.

Secțiunea 4533 are în vedere lucrările de instalații tehnico – sanitare incluzând instalarea (sau repararea) echipamentului și tubulaturii pentru instalațiile de încălzire.

Prin urmare, instanța de fond a reținut greșit că lucrările de „înlocuire canal termic țevă preizolată la blocurile S20, S24, S26” nu s-ar încadra în subdiviziunea 4533, al cărei conținut l-a citat trunchiat.

Cu privire la TVA în cuantum de X lei, aferentă unor servicii de publicitate

Contractul de prestări servicii de publicitate nr. X/25 februarie 2008, încheiat de intimata – reclamantă cu S.C. .X.SRL, are un obiect clar identificat, constând în publicarea unor machete în paginile unui cotidian sau a suplimentelor editate de acesta, în condițiile grafice și tehnice stabilite de prestatorul serviciilor.

Contrar concluziei judecătorului fondului, Înalta Curte constată că, în lipsa unor elemente probatorii concrete privind realitatea, efectivitatea prestării serviciilor contractate în folosul operațiunilor taxabile ale intimitei – reclamante, contractul și facturile emise în baza lui nu constituie documente justificative suficiente pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA aferente, conform art. 145 alin. 2 lit. a) din Codul fiscal și pct. 45 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

Cu privire la TVA aferentă alocațiilor bugetare și majorările de întârziere accesorii.

Motivul pentru care autoritatea fiscală a adoptat măsura contestată, constând în obligarea intimitei – reclamante să vireze către buget TVA dedusă în anul 2005, pentru bunurile și serviciile achiziționate din alocații bugetare, a fost acela că din documentele dosarului nu a rezultat că societatea beneficiară a îndeplinit obligația de reîntregire a disponibilităților pentru investiții efectuate din alocații bugetare, în același quantum cu TVA dedusă până la încheierea execuției bugetare pe anul respectiv, conform art. 145 alin. (13) din Codul fiscal, în forma în vigoare pentru anul 2005, și pct. 3.2. din OMFP nr. 1952/2005, pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea execuției bugetare a anului 2005.

În esență, s-a reținut că în anul 2005, S.C. .X.S.A. a încasat ajutor de stat de la buget în quantum de X lei, în temeiul H.G. nr. 326/2005 privind repartizarea pe unități administrativ-teritoriale a sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru re tehnologizarea, modernizarea și dezvoltarea sistemelor centralizate de producere și distribuție a energiei termice.

În vederea realizării obiectivului de investiții pentru care a fost acordat ajutorul de stat, societatea a încheiat contractele comerciale nr. .X./29.07.2005 cu SC .X. SA .X., în valoare de .X.lei (inclusiv taxa pe valoarea adăugată) și nr. .X./01.06.2005 cu SC .X.SA, în sumă de .X.lei (inclusiv taxa pe valoarea adăugată) pentru care SC .X.SA a dedus taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei.

Însă, în vederea îndeplinirii obligației de reîntregire a disponibilităților de investiții, societatea nu a utilizat în anul 2005 întreaga valoare a TVA deduse, efectuând plăți în sumă de .X.lei în cursul anului 2006, ulterior exercițiului financiar aferent anului 2005, pentru lucrări contractate în cursul anului 2005.

Punctul de vedere al autorităților fiscale a fost însă infirmat prin concluziile detaliate ale raportului de expertiză contabilă judiciară (f.610 – 616 dosar fond), în care, după o analiză aprofundată a documentelor și evidențelor contabile privind încasările și plățile efectuate în perioada de referință, s-a reținut că suma de .X.lei, reprezentând TVA dedusă pentru subvențiile acordate în baza HG 326/2004, a fost utilizată pentru plata lucrărilor - exclusiv TVA aferente proiectului de investiții „Modernizarea sistemului de producere, transport și distribuție căldură în Municipiul .X.- instalații de automatizare și monitorizare rețea de date pentru 22 PT - uri existente , montaj MPT-uri, reabilitare rețea secundare de termoficare”.

În dezlegarea pe care a dat-o chestiunilor de drept în dispută, judecătorul fondului a avut în vedere expertiza judiciară contabilă și fiscală, probă administrată conform art. 201 Cod procedură civilă, conținând o opinie de specialitate asupra unor împrejurări de fapt, pe care instanța a supus-o propriei evaluări, în coroborare cu celelalte probe ale cauzei. Concluziile expertizei ar putea fi înlăturate doar pe baza unor probe contrare cu o suficientă consistență, iar nu prin simple afirmații sau interpretări proprii ale uneia dintre părți.

Având în vedere toate considerentele expuse, în temeiul art. 312 alin. (1) – (3) Cod procedură civilă și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte va admite recursul și va modifica sentința atacată, în sensul celor menționate anterior.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr. .X. din 4 decembrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că admite în parte acțiunea reclamantei S.C. .X.S.A. .X..

Anulează în parte pct.2 din Decizia nr.208/27.07.2010, emisă de A.N.A.F. și Decizia de impunere nr..X./30.01.2010, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili în baza raportului de inspecție fiscală nr..X./29.01.2010, în ceea ce privește: TVA în sumă de .X.lei aferentă operațiunii de concesionare, cu accesoriile corespunzătoare; TVA în sumă de .X.lei, aferentă alocațiilor bugetare; majorările de întârziere în sumă de .X.le, calculate pentru TVA aferentă alocațiilor bugetare.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 16 aprilie 2014.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X

X